

meie näitelava ju moodsates operettides nii maias ja uhke on - ainult üksikuid kahvatuid katseid pakkus, ehk küll nukutantsu idees nii tänulikud ja iseloomulikud võimalused varjul on.

Muidu peab küll ütleva, et vaevalt enesele meeldivamat "nukukese" kujutajat teab mõelda kui prl. Parmas, kellel oma kenadusega, mis kohal algusel pealtvaatajad ära võitis, ja pärastpoole nukunaljakalt, nurgelise graatsiaga, millele siis viimase vaatuse armastuseavaldus veel pehme tundmusevärvi juurde lisa, ideaalsed eeltingimised oma osa jao on. Ka tema vastasmängijast hr. Sällikust võiks kitsendamata headmeelt tunda, kui tema mitte mõnikord oma häbeliku noormehe osast välja ei langeks üleüldisoperetilistesse liigutustesse. Kudas võib nii hoolimatalt enesest loodud kuju rikkuda. Viimases unes lauldud viisis oleksin ma enam pehmust ja vabadust häälesünnitamises soovinud.

Hr. Pinna lõi iseloomulise ja lõbusa kuju, pidas temast ka üleüldiselt kinni, kuid langes üksikutes asjades liialdustesse, tõmbas naljadele jämedad jooned alla ja rikkus niiviisi tüki põhjustooni, mis muidu õige kenaste XIX aastasaja alguse stiili peale oli seatud.

Üksikasjalisemat arvustust takistab kahjuks ruumipuudus. Tükki võigatahes ainult soovitada niihästi lõbusa sisu kui kena muusika poolt, mida viimast orkester ühtlasi mõõdukalt ja tujukalt mängis. Seda tohin küll peaaesjalikult hr. Kulli arvesse panna.

K.M.

"Päevaleht" № 293, laupäeval 19. detsembril 1915